

BLUE JEANS

Tan
senzill
com
un
petit
petit

BLUE JEANS

tan!
senzill
com fete-te
un pete
pete

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *ALGO TAN SENCILLO COMO DARTE UN BESO*

PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2016

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2016

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS I JORDI BOIXADÓS, 2016

© DE LES IL·LUSTRACIONS: GONZALO MUIÑO

© EDITORIAL PLANETA, S.A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2089-1

DIPÒSIT LEGAL: B. 6.614-2016

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

CAPÍTOL 1

—**N**o sé com m'has convençut perquè faci això. Em provoca molt mal rotllo.
—Però si és una tonteria, carinyo
—replica ella.

—Jugar amb els morts no és cap tonteria.

L'Elena esbufega. Sap que en Martín té raó. A ella tampoc no li fa cap gràcia, però n'hi deu una a en Manu. Una de molt grossa. La noia s'avança al seu nivell i truca amb els nusos dels dits a la porta de l'habitació 1156. De seguida apareix el malagueny, que els rep amb un gran somriure.

—Al final t'hi has atrevit —comenta en Manu, mentre els convida a entrar.

—És clar que m'hi he...

La noia calla de cop quan veu l'inquietant interior del dormitori. La persiana està abaixada i gairebé no es veu res. La foscor no és total gràcies a les flames de quatre espelmes. Una il·lumina en David, que, assegut a terra, dona la benvinguda a l'Elena saludant-la amb la

mà. Li dedica el mateix gest a en Carmona, que li correspon amb una certa fredor.

—No ho sabia, que vindries —diu la de Toledo, ocupant el lloc del costat. En Martín també s'asseu al costat de la seva parella.

El sevillà arronsa les espatlles i sospira. Ell, en canvi, sí que sabia que la noia hi aniria i que probablement ho faria acompanyada d'en Carmona. Des que van començar a sortir, l'acompanya a tot arreu.

—Com més siguem, més energia acumularem —diu en Manu, visiblement emocionat—. I encara en falta un.

Dos cops a la porta sobresalten els quatre joves, que fan un bot al mateix temps. El malagueny fa una riallada nerviosa i obre. És en Toni.

—Hola nois, què tal?

Tots saluden sense gaire entusiasme el valencià, que s'asseu a terra a l'esquerra d'en Martín Arias Carmona després de demanar-li permís. A l'Elena encara li batega el cor a mil per hora. No li agrada això. Però ha de pagar el preu del terrible error que va cometre.

—Ja hi som tots. Comencem.

Les paraules d'en Manu creen nerviosisme a la resta de joves. El malagueny s'acosta a l'armari, l'obre i del prestatge de dalt n'abasta una caixa. La treu i la col·loca sobre el llit.

—Això és una bogeria —li xiuxiueja a l'orella en Martín a l'Elena.

—Tranquil. Tot anirà bé.

—No entenc què hi pintem, aquí, tu i jo.

—Ja t'ho he dit. Vaig perdre l'aposta amb ell —menteix la noia, que no li ha confessat l'autèntic motiu pel qual són allà—. I aquest és el càstig que he de complir.

—I no podria haver-te demanat una altra cosa?

—Sí, però ha volgut això i m'he d'aguantar. Ja saps que sempre compleixo la meua paraula.

En Martín branda el cap, contrariat. Aquest assumpte és molt estrany des del principi. No entén per què ella va apostar amb el malagueny una cosa tan tonta: que ell no era capaç d'arribar al primer dia d'universitat, després de les vacances de Nadal, i no faltar a cap classe durant aquella setmana. Doncs es veu que en Manu havia complert i havia guanyat l'aposta a l'Elena.

—I estàs segura que no ha fallat a cap?

—En Julen m'ha dit que aquesta setmana ha anat a totes les classes —confirma l'Elena, abaixant encara més la veu—. L'havia de picar amb alguna cosa així. Ni tan sols es va presentar als exàmens del primer quadrimestre.

Les absències d'en Manu havien sigut constants durant la primera part del curs. Cap d'ells, ni tan sols en Julen, sabia on anava. Desapareixia i apareixia sense donar explicacions, i quan n'hi demanaven s'enfadava i tornava a desaparèixer. Tots estaven preocupats pel malagueny, i fins i tot l'Elena havia mantingut una conversa amb ell perquè reaccionés després d'assabentar-se que no s'havia presentat als exàmens finals. Malgrat tot, allò no tenia res a veure amb la seva presència aquí. El fet que la toledana fos en aquell moment a l'habitació 1156 del passadís 1B de la residència Benjamin Franklin era per una altra qüestió. Un xantatge, una amenaça per un error fatal del qual ella mateixa en tenia la culpa.

—Us vull ensenyar el que un bon amic m'ha regalat aquest Nadal —diu en Manu, tot ocupant el lloc lliure que queda al terra de la seva habitació juntament

amb els altres quatre—. Espero que ningú s'acolloneixi i surti esperitat.

Els nois observen intrigats la caixa que el malagueny ha col·locat a terra. Alça la tapa i de l'interior en treu un tauler. És de color os i té les lletres de l'alfabet i els números del zero al nou dibuixats de color negre i amb cal·ligrafia barroca. A més, a la part superior hi ha escrites les paraules «sí», «no» i «potser», i a sota, «hola» i «adéu».

—O sigui que això és una *ouija* —diu en Toni, visiblement alterat.

—Exacte. Una *ouija* espanyola —explica en Manuel, mentre extreu també de la caixa un indicador blanc i el posa a sobre del tauler—. Abans de començar us llogiré una sèrie de consells que cal tenir en compte.

Tots escolten atents el malagueny, que recita amb èmfasi i amb veu profunda algunes recomanacions que porta apuntades en una petita llibreta per dur a terme correctament una sessió d'espiritisme.

—La *ouija* és una eina amb la qual aconseguirem posar-nos en contacte amb ens que habiten en altres dimensions. Per aconseguir una sessió neta i positiva, és necessari que tots els participants tinguin bones vibracions i s'alliberin de qualsevol prejudici. No s'ha de tenir por. La por destrossa les vibracions i impedeix que l'energia es canalitzi adequadament.

»En una sessió poden aparèixer diversos tipus d'ens. Alguns seran positius, amables, potser fins i tot pot ser que trobis aquell amb el qual volies posar-te en contacte. Però també hi ha esperits burletes, petits dimonis i ens negatius que poden ser perillosos. La *ouija* no és un joc. Per tant, si no estàs segur de poder vèncer les teves

pors o creus que no ets capaç d'acceptar el que et pots trobar, és millor que abandonis la sessió.

Tot seguit, el malagueny, també llegint de la llibreta, els explica com han d'actuar i quins són els passos que han de seguir. Quan acaba, els observa a tots un per un. Malgrat que cap no sembla tranquil, hi ha algú que sembla més nerviós que la resta.

—Jo no puc fer això. És superior a mi —admet en Martín mentre s'aixeca de terra—. De debò. Perdoneu-me. —Fa un petó a la boca a la seva nòvia, que està ben desconcertada, i surt de l'habitació.

Després d'un significatiu silenci provocat per la sorpresa que ha suposat la reacció del veterà, la riallada d'en Manu ressona per tota l'estança.

—Vaja, quin nòvio que tens. Val més que no t'hagi de defensar davant de ningú.

—No et fiquis amb ell. En Martín és molt aprensiu amb aquestes coses.

—És un covard.

—No és cap covard! Ja t'agradaria assemblar-t'hi.

—A aquest nano? Ni de conya —se'n burla en Manu, que fa una altra riallada—. Un tio de vint-i-un anys que li fan por els fantasmes i deixa sola la seva nòvia, aterrit. Au, va! No m'estranya que tu...

—Calla! —crida l'Elena, enfadada—. Deixa'l tranquil. No em tens a mi aquí? Doncs passa d'ell i acabem amb tot això d'una vegada.

Després de desfogar-se, la noia es gira cap a en David, que aparta la mirada i acota el cap. Des que ella ha entrat a l'habitació no ha dit res i ha preferit mantenir-se al marge de la discussió. Ell també és aquí per una cosa que mai no hauria hagut de passar.

—Molt bé. Si ningú més no vol fugir, ja podem començar. Teniu els mòbils en silenci?

Cap dels altres tres havia tret el volum del telèfon. Ho fan i esperen les següents instruccions.

—Però exactament què farem? —pregunta en Toni, que sempre ha sentit curiositat per les coses paranormals. Per això es va oferir com a voluntari per ajudar en Manu—. Busquem algú en concret?

—Vull parlar amb la meva àvia. A veure si està en línia.

La resposta del malagueny, acompanyada d'un somriure divertit, desconcerta els altres. Sembla que s'ho pren molt a la lleugera.

—Una de les coses que acabes de llegir-nos és que això de la *ouija* no és cap joc —protesta l'Elena, cansada de l'actitud del seu amic.

—I és veritat. Estem fent això perquè vull preguntar-li una cosa a la meva àvia. Vull que em digui la recepta d'una salsa que tirava a la pasta i que era... mmm —diu mentre, amb un gest tot teatral, es llepa els dits.

L'Elena branda el cap i esbufega, fastiguejada. En canvi, en Toni somriu per la broma d'en Manu. En David ni tan sols pestanyeja. Continua sense parlar, molt seriós. No té gens de ganes de ser allà, però no té cap altre remei. La *ouija* no li fa por, ni creu en els esperits, ni en ens que habiten en altres dimensions. No té cap mena de dubte que, si passa alguna cosa estranya, el malagueny hi serà al darrere.

—Va, ara de debò. És l'hora dels morts. Col·loqueu un dit a sobre de l'indicador.

Tots tres s'inclinen i fan el que els diu en Manu.

Cadascun posa el dit índex de la mà dreta sobre aquella mena de fletxa blanca que faran servir com a lector.

—Fa gaire que va morir la teva àvia? —vol saber en Toni, que està força més nerviós del que es pensava.

—Fa uns quants anys. Vaig a preguntar si és aquí —diu, amb expressió seriosa—. Àvia, ets present a l'habitació?

El grup observa l'indicador per comprovar si es mou. Tanmateix, la fletxa s'està ben quieta.

—Àvia, si ets per aquí, digue'ns-ho. T'estic esperant. Àvia, hola?

Res. El lector segueix sense moure's gens ni mica. Esperen uns segons en silenci, fins que en Manu insta en Toni a continuar. El valencià en principi s'hi nega, però al final es deixa convèncer.

—Àvia d'en Manu, ets aquí? —pregunta, tremolós—. Hi ha algú a l'habitació?

En aquell moment, l'indicador comença a desplaçar-se i es dirigeix cap a la paraula «hola». L'Elena fa un petit crit i a en Toni li vénen ganes d'aixecar-se i sortir corrents; l'única raó que no ho faci és la vergonya. En David i en Manu, per la seva banda, mantenen la calma.

—Hola, àvia, ets tu?

L'indicador puja ràpidament cap a la paraula «no».

—Au, va, Manu! Ets tu el qui l'està movent! —exclama en David, que no es creu res del que està passant i aparta el dit.

—Jo no he fet res.

—No juguis amb això, sisplau! —intervé l'Elena, espantada, que també aparta la mà del tauler.

—No estic jugant, collons! No he pas sigut jo qui ha mogut l'indicador! Us ho prometo!

Tots quatre es queden en silenci, observant-se els uns als altres. En Toni també aparta el dit i s'aixeca.

—He notat molt clarament com empenyies l'indicador —insisteix el sevillà.

—Digues el que vulguis, imbècil. Però jo no he empès res.

—Ja, segur.

Durant uns quants minuts, en David i en Manuel s'embranquen en una discussió en la qual també participa l'Elena. Malgrat que de mica en mica els ànims exaltats es van calmant, cap d'ells no canvia de postura.

—Si no creieu en això, ja us en podeu anar —els suggereix el malagueny—. Però jo necessito saber qui s'ha posat en contacte amb nosaltres.

—Jo també ho vull saber —diu en Toni mentre torna a seure.

—El que no es vulgui quedar, que se'n vagi. No vull més covards a la meva habitació.

La mirada d'en Manu passa desafiant de l'Elena a en David. A cap dels dos no els agrada ser allà, però l'orgull els supera i es queden a l'habitació 1156. Tots quatre tornen a col·locar el dit a sobre de l'indicador blanc, decidits a continuar la sessió.

—Si us quedeu, no interrompeu més fins que acabem les preguntes.

En David i l'Elena assenteixen sense dir res. La noia té una mica de por pel que pugui passar, però aquesta mateixa por, aquesta incertesa, és la que la desafia a quedar-se. El jove sevillà, en canvi, està convençut que tot plegat és una farsa del malagueny.

—L'ens s'ha posat en contacte amb tu, Toni. Continua —li proposa en Manu.

El valencià accepta, malgrat que la tensió li fa tremolar les cames i ballar les idees. Què havia de preguntar?

—Què li dic?

—Pregunta-li amb qui estem parlant.

Però sense que en Toni hagi de badar boca, l'indicador es mou d'un costat a un altre ràpidament i s'atura en diverses lletres. Passen tot just vint segons.

—Algú ha llegit el que ens ha dit? —pregunta en Manu, després de fer un crit d'emoció.

—Crec que ha dit que es diu Rocío Costa.

—Rocío Costa? No conec a ningú que es digui així. I vosaltres?

En Toni branda el cap. L'Elena tampoc no recorda ningú amb aquest nom. En canvi, en David té els ulls esbatanats i el pànic s'ha apoderat d'ell. No els explicarà pas res als altres, però Rocío Costa és el nom de la noia que la seva exnòvia va atropellar amb la seva moto i que fa més de dos anys que és morta.